

Sygn. akt: *IC 1600/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin–Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Kuryłas

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2023 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. U.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki D. U. kwotę 11.763,88 zł (jedenastu tysięcy siedmuset sześćdziesięciu trzech złotych osiemdziesięciu ośmiu groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 5.121,88 zł (pięciu tysięcy stu dwudziestu jeden złotych osiemdziesięciu ośmiu groszy) od dnia 21 września 2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 6.642 zł (sześciu tysięcy sześciuset czterdziestu dwóch złotych) od dnia 11 października 2019 r. ,

II. oddala powództwo w pozostałej części ,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 459 zł (czterystu pięćdziesięciu dziewięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono do dnia zapłaty;

IV. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 1.724,09 zł (jednego tysiąca siedmuset dwudziestu czterech złotych dziewięciu groszy) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 1.410,62 zł (jednego tysiąca czterystu dziesięciu złotych sześćdziesięciu dwóch groszy) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Sygn. akt: IC 1600/19

UZASADNIENIE

W dniu 13 grudnia 2019 roku D. U. wniosła pozew o zapłatę od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 26.059,46 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 19.417,47 złotych od dnia 21 września 2019 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.642 złotych od dnia 11 października 2019 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 15 stycznia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...), stanowiący własność D. U.. W chwili zdarzenia sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC pojazdu w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Z uwagi na uszkodzenia samochodu poszkodowana zmuszona była wynająć samochód zastępczy według dobowej stawki 100 złotych netto + VAT. Wynajem pojazdu zastępczego obejmował okres 54 dób od dnia 16 stycznia 2019 roku do dnia 11 marca 2019 roku. Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został oszacowany na kwotę 30.621,94 złotych. Poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanemu jako ubezpieczycielowi sprawcy szkody, który przyjął na siebie odpowiedzialność za skutki ww. zdarzenia, jednak zaspokoił roszczenie powódki jedynie w części, tj. w kwocie 11.204,48 złotych tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, w pozostałym zakresie odmawiając zadośćuczynienia roszczeniu powódki. Niniejszym pozwem powódka dochodzi kwoty 26.059,46 złotych, na którą składają się koszty naprawy pojazdu w niezaspokojonej dotychczas wysokości 19.417,47 złotych (30.621,94 zł – 11.204,48 zł) oraz koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 6.642 złotych (54 doby x 123 zł).

W dniu 20 stycznia 2020 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zaskarżył ww. nakaz zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie z dnia 15 stycznia 2019 roku i w związku z tym w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił już poszkodowanej kwotę 11.204,48 złotych odszkodowania, która w pełni rekompensuje jej szkodę. Pozwany zaproponował poszkodowanej możliwość skorzystania z organizacji naprawy pojazdu w rozliczeniu bezgotówkowym zgodnie z opracowaną przez niego kalkulacją szkody. Powódka nie skorzystała jednak z oferty pozwanego, a jednocześnie nie wykazała konieczności poniesienia wyższych kosztów naprawy, niż te ustalone i dotychczas wypłacone przez ubezpieczyciela. Niezależnie od powyższego, pozwany zakwestionował, aby powódka wykazała, iż pokryła koszty pojazdu zastępczego wynikające z przedłożonej faktury, a także zasadność stawki dobowej najmu i okresu najmu auta zastępczego. Stawka 123 złotych brutto za dobę za wynajem pojazdu zastępczego jawi się w ocenie pozwanego jako nierynkowa, rażąco zawyżona i ubezpieczyciel nie wyraził na nią zgody. Poszkodowanej została bowiem złożona oferta zorganizowania najmu pojazdu zastępczego po niższych stawkach, z której to oferty poszkodowana również nie skorzystała. Okres najmu pojazdu zastępczego także nie został uzgodniony z ubezpieczycielem, a nadto jest niemożliwy do zweryfikowania i zawyżony, albowiem rzeczywista naprawa pojazdu nie mogła trwać dłużej niż 7 dni. Na koniec pozwany zakwestionował również roszczenie odsetkowe, w tym datę początkowego naliczania odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2019 roku przy ul. (...) w S. doszło do uszkodzenia pojazdu marki (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność D. U.. Jadąca pojazdem marki (...) o nr rej. (...) w stronę al. (...) zmieniała pas ruchu i uderzyła w pojazd marki (...) o nr rej. (...), a ten uderzył w zaparkowany pojazd powódki, który uderzył w stojący za nim pojazd marki (...) o nr rej. (...).

Sprawcą szkody był posiadacz pojazdu mechanicznego, który w dacie jej wystąpienia miał umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) S.A. z siedzibą w W..

Bezsporne, a nadto dowód:

- zdjęcia, k. 16-21;
- dokumenty zgromadzone w aktach szkody, k. 56 (płyta CD w kopercie);
- zeznania świadka M. U., k. 105-106;

W związku z brakiem możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, w dniu 16 stycznia 2019 roku D. U. zawarła z (...) w S. K. umowę najmu samochodu zastępczego na czas nieokreślony. Przedmiotem najmu był samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...). Strony umowy ustaliły dobową stawkę czynszu najmu na kwotę 100 złotych + VAT, tj. 123 złotych brutto.

W dacie szkody D. U. nie posiadała innego pojazdu aniżeli uszkodzony, zaś samochód zastępczy wykorzystywała do codziennej eksploatacji.

D. U. wynajmowała pojazd zastępczy w okresie od dnia 16 stycznia 2019 roku do dnia 11 marca 2019 roku, tj. łącznie przez 54 doby.

Z tytułu ww. najmu(...) w dniu 19 marca 2019 roku wystawił fakturę (...) na kwotę 6.642 złotych. Faktura VAT (...) została wystawiona w dniu 10 października 2019 roku na tożsamą kwotę. Powódka opłaciła ww. fakturę gotówką w dniu 10 października 2019 roku.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa najmu nr (...) z dnia 16 stycznia 2019 roku, k. 13-13 verte;

- faktura (...) z dnia 19 marca 2019 roku, k. 14;

- faktura VAT (...) z dnia 10 października 2019 roku, k. 15;

W dniu 16 stycznia 2019 roku szkoda w samochodzie marki (...) o nr rej. (...) z dnia 15 stycznia 2019 roku została zgłoszona do (...) S.A. z siedzibą w W. i zarejestrowana pod numerem (...).

W dniu 24 stycznia 2019 roku (...) S.A. z siedzibą w W. sporządził wycenę, na podstawie której ustalił, iż koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wyniosą 11.204,27 złotych.

Pozwany poinformował powódkę o możliwości naprawy bezgotówkowej w jego sieci naprawczej, a także co do warunków naprawy w innym warsztacie oraz co do możliwości zgłoszenia potrzeby wynajmu pojazdu zastępczego.

Powódka pozostawała w kontakcie z pozwanym i wносиła o dodatkowe oględziny pojazdu w dniach 29 stycznia 2019 roku i 5 lutego 2019 roku, z uwagi na nieuwzględnienie w kalkulacji wszystkich części do wymiany i żądała zweryfikowania kosztorysu. Informacja o stanowisku pozwanego i nieuwzględnieniu jej roszczeń w tym zakresie została skutecznie przesłana do powódki dopiero w dniu 7 marca 2019 roku.

W dniu 30 stycznia 2019 roku D. U. zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy, która oszacowała koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 30.821,94 złotych.

Decyzją z dnia 11 lutego 2019 roku pozwany przyznał i przekazał do wypłaty powódce kwotę 11.204,47 złotych odszkodowania tytułem kosztów naprawy pojazdu.

Pismem z dnia 27 czerwca 2019 roku powódka wystąpiła do pozwanego z propozycją polubownego załatwienia sprawy, jednak decyzją z dnia 31 lipca 2019 roku ubezpieczyciel nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska w przedmiocie wysokości wypłaconego odszkodowania.

Pismem z dnia 20 sierpnia 2019 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 26.059,46 złotych w terminie do dnia 20 września 2019 roku, w tym kosztów naprawy pojazdu w niezaspokojonej dotychczas wysokości 19.417,46 złotych (30.621,94 zł – 11.204,48 zł) oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 6.642 złotych (54 doby x 123 zł). Pozwany nie zadośćuczynił żądaniu powódki.

W decyzji z dnia 27 września 2019 roku pozwany wskazał, iż brak jest podstaw do zmiany stanowiska w przedmiocie wysokości wypłaconego odszkodowania. Pozwany zakwestionował uznanie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego wskazując, iż przedłożona faktura ma charakter faktury P..

Pismem z dnia 11 października 2019 roku D. U. po raz ostatni wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 26.059,46 złotych brutto z tytułu odszkodowania w terminie do dnia 25 października 2019 roku.

Pozwany konsekwentnie nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska w przedmiocie wysokości wypłaconego odszkodowania.

Dowód:

- decyzja pozwanego z dnia 11 lutego 2019 roku, k. 22-22 verte;
- kalkulacja szkody pozwanego z dnia 24 stycznia 2019 roku, k. 23-27;
- prywatna kalkulacja szkody sporządzona na zlecenie powódki z dnia 30 stycznia 2019 roku, k. 28-30 verte;
- korespondencja stron, k. 31-32 verte;
- pismo powódki z dnia 27 czerwca 2019 roku, k. 33-33 verte;
- decyzja pozwanego z dnia 31 lipca 2019 roku, k. 34-34 verte;
- pismo powódki z dnia 20 sierpnia 2019 roku, k. 35-36;
- decyzja pozwanego z dnia 2 września 2019 roku, k. 37-39;
- decyzja pozwanego z dnia 27 września 2019 roku, k. 41-41 verte;
- wezwanie do zapłaty z dnia 11 października 2019 roku, k. 42-42 verte;
- decyzja pozwanego z dnia 24 października 2019 roku, k. 43;
- dokumenty zgromadzone w aktach szkody (płyta CD w kopercie) na k. 56;
- wykaz wypłat, k. 57;
- pisma pozwanego, k. 58-66;
- podsumowanie zgłoszenia szkody, k. 67-68;

D. U. zbyła pojazd w marcu 2019 roku.

Bezsporne.

Na skutek zdarzenia z dnia 15 stycznia 2019 roku w pojeździe powódki marki (...) o nr rej. (...) powstała szkoda w postaci kosztów naprawy pojazdu z zastosowaniem oryginalnych części oraz stawek (...) w wysokości 18.335,91 złotych brutto. Koszt naprawy według stawek nieautoryzowanych warsztatów samochodowych z rynku lokalnego poszkodowanej w okresie szkody z zastosowaniem części jakości O wynosił 17.397,02 złotych brutto, z zastosowaniem części jakości (...) - 15.304,75 złotych brutto, a zastosowaniem części jakości (...) -14.229,49 złotych brutto. Natomiast przy uwzględnieniu 10% rabatu na części zamienne koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił – 16.326,36 złotych brutto.

Wartość pojazdu przed szkodą oszacowano na kwotę 31.800 złotych, a po szkodzie na 21.300 złotych, a zatem w sprawie wystąpiła szkoda częściowa i uzasadniona była naprawa uszkodzonego pojazdu. Pojazd miał w strefie przedniej dużą szkodę w miesiącu sierpniu 2015 roku; fakt ten miał znaczenie w wycenie wartości pojazdu.

Zastosowanie części nowych oryginalnych nie spowoduje wzbogacenia powódki. Zastosowanie części jakości (...) i P nie przywróciłyby pojazdu do stanu sprzed szkody.

W niniejszej sprawie brak jest pomiarów geometrii przedniego zawieszenia pojazdu. Brak również udokumentowanych fotografiami uszkodzeń elementów zawieszenia koła PL tj. wahacza PL, goleni L, zwrotnicy L, nakrętka, czujnika obrotów koła PL, ramienia stabilizatora. Taka wada materiału dowodowego wyklucza uznanie tych części. Jeżeli miałyby dojść do uszkodzenia przekładni kierowniczej to element krytyczny tj. końcówka drążka kierowniczego powinien ulec uszkodzeniu. Wahacz nie wykazuje cech naruszenia elementów łącznych. Końcówka drążka układu kierowniczego jest konstrukcyjnie zaprojektowana tak, aby siły wzdłużne czy składowe do przekładni kierowniczej najpierw wyginały końcówkę drążka a dopiero dalej przekładnię kierowniczą. Jest mało prawdopodobne uszkodzenie zwrotnicy, jest to element bardzo stabilny i masywny - nie udokumentowano uszkodzeń tego elementu. Analiza zawartej w aktach sprawy dokumentacji uszkodzeń nie potwierdza dynamicznego uderzenia w koło PL pojazdu powódki. Brak zatem podstaw do wymiany przekładni kierowniczej.

Ubezpieczyciel w procesie likwidacji szkody nie dokonał kwalifikacji jakościowej części. Analiza dokumentacji fotograficznej wykazała masę szpachlową na błotniku PL dlatego zasadne było zastosowanie amortyzacji tego elementu.

Do obniżenia wartości handlowej dochodzi w pojazdach nie starszych niż 6 letnie. Pojazd powódki został wyprodukowany w 2010 roku, a kolizja nastąpiła w 2019 roku, a zatem po upływie 9 lat. Nie można więc mówić o obniżeniu wartości handlowej pojazdu powódki.

Wynajęty przez powódkę pojazd zastępczy był tej samej klasy co pojazd uszkodzony.

Czas najmu pojazdu zastępczego w ilości 54 dni był uzasadniony i obejmował czas konieczny do naprawy pojazdu z uwzględnieniem zwłoki pozwanego przy przeprowadzeniu dodatkowych oględzin i opieszałości decyzyjnej ubezpieczyciela.

Średnie stawki kosztów rbg zawierające badanie całego spektrum usług napraw blacharsko-lakierniczych na lokalnym rynku odwzorowują badania (...) w S.. Stawki te na datę szkody wynosiły

1) w zakładach (...):

- prace mechaniczne 1 rbg=199,50 złotych,

- prace blacharskie i mechaniczne (samochody powypadkowe) 1 rbg=165,29 złotych,

- prace lakiernicze 1 rbg=165,29 złotych,

2) w zakładach pozaserwisowych (nieautoryzowanych) o wysokim standardzie usprzętowania technicznego:

- prace mechaniczne 1 rbg=135,69 złotych,

- prace blacharskie i mechaniczne (samochody powypadkowe) 1 rbg=134,58 złotych,

- prace lakiernicze 1 rbg=139,17 złotych.

Technologiczny czas naprawy wynosił 5 dni roboczych.

Średnia cena wynajmu pojazdu zastępczego tej samej klasy, co pojazd uszkodzony, obowiązujących na lokalnym rynku poszkodowanej w dacie szkody, w wariantcie uwzględniającym limit kilometrów, bez uwzględnienia kosztów opcji/usług dodatkowych, obejmujące rozliczenie w wariantcie gotówkowym zawierała się w przedziale od 145 złotych netto (E.) do 230 złotych netto ((...) 29).

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C. z dnia 26 lipca 2022 roku, k. 243-308;
- uzupełniająca pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C. z dnia 26 października 2022 roku, k. 334-336.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się dopłaty do odszkodowania w zakresie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego, które powstały w związku z uszkodzeniem pojazdu marki (...) o nr rej. (...) w wyniku kolizji z dnia 15 stycznia 2019 roku, w której sprawca posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Jednocześnie powódka podała, iż pozwany podjął się likwidacji przedmiotowej szkody i wypłacił odszkodowanie, które okazało się zaniżone.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia.

Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowane w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie zaś z dyspozycją wskazanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Szkoda objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według zasad ogólnych określonych w art. 361-363 k.c. Według art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt wyrządzenia szkody przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie OC wykupione u pozwanego. Pozwany przyjął co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę z dnia 15 stycznia 2019 roku, a spór w istocie dotyczył ustalenia wysokości zaistniałej szkody, tj. wysokości uzasadnionych i koniecznych kosztów

naprawy uszkodzonego pojazdu, a także zasadności poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego oraz uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

W tym miejscu wskazać należy, iż celem rozstrzygnięcia ww. kwestii spornych Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C.. Sąd uznał opinie złożone przez tego biegłego za kompletne i wyczerpujące. Brak było podstaw do ich kolejnego uzupełnienia, stąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd postanowił oddalić wnioski stron o dopuszczenie dowodu z kolejnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego L. C..

Podkreślić należy, iż na wcześniejszym etapie postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej M. M., jednak opinii tej Sąd nie mógł uznać jako przydatnej do rozstrzygnięcia w sprawie, z uwagi na poważne zarzuty stron co do prawidłowości i sposobu jej sporządzenia, które to wątpliwości podzielił również Sąd orzekający. Wbrew temu, co twierdził biegły M. M., w niniejszej sprawie doszło do wystąpienia szkody częściowej, a nie całkowitej. Fakt ten powinien natomiast być jednoznacznie stwierdzony przez biegłego w opinii.

Wracając już do pisemnej opinii L. C. to podkreślić należy, iż z opinii tej wynika, iż uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu powódki, przy uwzględnieniu części oryginalnych oraz wskazywanego przez powódkę rabatu na części zamienne w wysokości 10%, wynosiły 16.326,36 złotych brutto, zaś naprawa pojazdu przy użyciu takich części nie spowodowałaby wzrostu jego wartości i pozwoliłaby przywrócić stan uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 15 stycznia 2019 roku.

Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia do naprawy części innych niż oryginalne. Pozwany nie wykazał, aby pojazd posiadał części nieoryginalne w momencie wystąpienia szkody. Nadto, z opinii biegłego wynika, iż zastosowanie części jakości (...) i P nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed szkody.

Podkreślenia wymaga przy tym, że szkoda miała charakter szkody częściowej, a zatem naprawa pojazdu była również ekonomicznie uzasadniona.

Opinia ta była kwestionowana przez obie strony postępowania, jednak biegły w sposób wyczerpujący odniósł się do zarzutów stron w jej uzupełnieniu. Biegły podtrzymał w opinii uzupełniającej pierwotnie postawione wnioski. Nie dokonał zmian w swoich obliczeniach. Strona pozwana nie wykazała bowiem, aby to po stronie powódki leżała przyczyna opóźnienia w wykonaniu oględzin pojazdu, zaś powódka nie przedstawiła dowodów na to, aby uznać w opinii elementy zawieszenia koła PL, a tym bardziej przekładni kierowniczej, mimo, iż biegły od początku wskazywał na braki dowodowe w tym zakresie. Nie ma przy tym znaczenia to, na co strony się umówiły. Kwota odszkodowania oszacowana przez pozwanego nie może zobowiązywać biegłego, czy też Sądu do jej automatycznego powielenia i uznania. Biegły podważył zaś wiarygodność techniczną oceny szkody przez ubezpieczyciela.

Z uwagi na powyższe, a także walory jakimi cechowała się rzeczona opinia biegłego wraz z opinią uzupełniającą, Sąd przyjął ostateczne wnioski opinii biegłego L. C. jako podstawę niniejszego rozstrzygnięcia. Opinia biegłego podlegała bowiem również ocenie Sądu w zakresie wiarygodności i mocy dowodowej - w kontekście całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, iż dotychczas w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 11.204,48 złotych, to należy się jej jeszcze dopłata do odszkodowania w zakresie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 5.121,88 złotych brutto (16.326,36 zł – 11.204,48 zł).

Powódka dochodziła jeszcze odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 6.642 złotych.

Na podstawie wniosków zawartych w opinii biegłego L. C. Sąd przyjął, iż zasadny okres wynajmu pojazdu zastępczego zawierał 54 dób w przedziale od dnia 16 stycznia 2019 roku do dnia 11 marca 2019 roku.

Czas najmu pojazdu zastępczego w ww. ilości był uzasadniony i obejmował czas konieczny do naprawy pojazdu z uwzględnieniem zwłoki pozwanego przy przeprowadzeniu dodatkowych oględzin i opieszałości decyzyjnej ubezpieczyciela. Sąd miał na uwadze, iż informacja o stanowisku pozwanego co do dodatkowych oględzin pojazdu została przesłana do powódki dopiero w dniu 7 marca 2019 roku, a także fakt zasadności 5-dniowego technologicznego czasu naprawy (z opinii biegłego). Powódka miała zatem czas do zwrotu pojazdu zastępczego do dnia 12 marca 2019 roku, jednak zwróciła go wcześniej, bo już w dniu 11 marca 2019 roku.

Ubezpieczyciel natomiast, jako profesjonalista w kwestii prowadzenia postępowań likwidacyjnych i podmiot odpowiedzialny za szkodę, był zobligowany do zachowania takich standardów pracy w procesie likwidacji szkody, aby ten proces zakończył się jak najszybciej bez zbędnej zwłoki celem minimalizacji szkody i bez konieczności przerzucania roli likwidatora i organizatora na poszkodowaną.

W wyniku ww. opinii okazało się nadto, iż stawka za najem pojazdu zastępczego zawarta w umowie powódki z (...) w S. była poniżej rynkowej. Powódka zawarła umowę na stawkę 100 złotych netto za dobę, tj. 123 złotych brutto za dobę, zaś średnie stawki na rynku zawierały się w przedziale od 145 złotych netto do 230 złotych netto. Sąd nie znalazł zatem podstaw do tego, aby uznać, iż stawka ta była zawyżona, tak jak twierdził to pozwany. Pozwany nie wykazał stanu przeciwnego.

Na marginesie wskazać przy tym należy, iż wbrew twierdzeniom pozwanego, powódka opłaciła fakturę za najem pojazdu zastępczego gotówką w dniu 10 października 2019 roku. Powódka wykazała zatem poniesienie tych kosztów. Wynajęty przez powódkę pojazd zastępczy był przy tym tej samej klasy, co pojazd uszkodzony.

Stwierdzić więc należy, iż przy przyjęciu zasadności okresu trwania najmu w wymiarze 54 dni po stawce z umowy powódki 123 złotych brutto łączna wysokość odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego wyniosła kwotę 6.642 złotych brutto.

W tym miejscu wskazać należy, iż zasadność wynajęcia przez poszkodowaną pojazdu zastępczego nie budziła wątpliwości Sądu. Wynajem pojazdu zastępczego w ww. zakresie pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą w dniu 15 stycznia 2019 roku kolizją drogową. Poszkodowana musiała wynająć pojazd zastępczy celem codziennego korzystania, a zatem miała prawo skorzystać z transportu zastępczego, w szczególności w postaci wynajmu pojazdu zastępczego. Poszkodowana nie miała przy tym innego pojazdu, z którego mogłaby skorzystać w tym czasie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał za uzasadnione roszczenie powódki odnośnie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w całości, tj. w kwocie 6.642 złotych.

Łącznie zatem wraz z należnym powódce odszkodowaniem z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu pozwany powinien zapłacić powódce kwotę 11.763,88 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.121,88 złotych od dnia 21 września 2019 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.642 złotych od dnia 11 października 2019 roku.

O odsetkach należnych powódce od zasądzonych kwot Sąd rozstrzygnął zgodnie z żądaniem pozwu.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Stosownie zaś do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 16 stycznia 2019 roku. Odsetki od zgłoszonych roszczeń powódka dochodziła po upływie więcej niż 30 dni od tej daty, tj. w zakresie kosztów naprawy powódka dochodziła odsetek dopiero od dnia 21 września 2019 roku, a zatem od następnego dnia po upływie terminu wskazanego w piśmie powódki z dnia 20 sierpnia 2019 roku (k. 35-36 akt), a w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego po upływie dnia, w którym uiściła fakturę za ten wydatek. Roszczenia powódki były zatem wymagalne w tych datach, przez co roszczenie odsetkowe należało uznać za zasadne.

Z tych przyczyn orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku z dnia 31.01.2023 r .

W punkcie II wyroku Sąd oddalił roszczenie powódki w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione. Powódka nie wykazała bowiem zasadności swojego roszczenia ponad kwotę uwzględnioną przez Sąd.

W punkcie III sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. orzekł o kosztach procesu, stosownie do wyniku postępowania.

Zgodnie z art. 100 zd. pierwsze k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Jak powszechnie się przyjmuje, podstawę obliczeń przy podziale kosztów stanowi suma należności obu stron, ustalona na podstawie zasad wskazanych w art. 98 § 2 i 3 k.p.c. i dzielona proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swoimi roszczeniami lub obroną. Otrzymane w rezultacie kwoty stanowią udziały stron w całości kosztów.

W przedmiotowej sprawie na koszty postępowania poniesione przez stronę powodową składało się wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 złotych, opłata skarbową 17 złotych, opłata od pozwu w kwocie 1.303 złotych, a także zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 500 złotych, łącznie 5.420 złotych. Żądanie powódki zostało uwzględnione w 45%, a zatem pozwany powinien zwrócić jej proporcjonalnie do wygranej kwotę 2.439 złotych.

Strona pozwana poniosła koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3.600 złotych i wygrała sprawę w 55%, zatem powódka powinna zwrócić jej koszty procesu proporcjonalnie do wygranej, tj. w kwocie 1.980 złotych.

Po dokonaniu stosownych obliczeń do zwrotu powódce od pozwanego pozostaje kwota 459 złotych, którą Sąd zasądził w punkcie III wyroku (2.439 zł – 1.980 zł).

Odsetki od kosztów procesu Sąd zasądził na podstawie art. 98 §1¹ k.p.c.

W punkcie IV i V wyroku rozstrzygnięto o kosztach sądowych, które tymczasowo pokrył Skarb Państwa, tj. kosztach opinii biegłych, które wyniosły łącznie 3.634,71 złotych i do kwoty 500 złotych zostały pokryte z zaliczki pobranej od powódki. Pozostałą kwotę nieuiszczonych kosztów sądowych 3.134,71 złotych Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 w związku z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać stosownie do przegranej od powódki 55% tej kwoty, tj. kwotę 1.724,09 złotych, a od pozwanego 45% tej kwoty, tj. kwotę 1.410,62 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak sentencji.

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Szczecin, dnia 13 lutego 2023 roku